

Arrest

nr. 291 665 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Zande (district Surobi, provincie Kabul). U woonde daar vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan samen met uw vader, moeder, 4 broers en 1 zus. U ging er vanaf toen u 10 jaar oud was naar de madrasa, die onder leiding stond van Mawlawi Atta Mohammad. Die man was tevens de imam van uw dorp.

De madrasa bood onderwijs aan ongeveer 50 studenten. In de aanloop naar uw vertrek maakte u deel uit van de klas van de oudere studenten, die 15 leerlingen telde. De lessen van Mawlawi Atta Mohammad waren religieus, maar er kwamen tevens vaak talibanstrijders preken in de madrasa. Bij die gelegenheden werd u niet enkel onderwezen over de jihad, maar ook over het gebruik en onderhoud van wapens. U kreeg meer dan 20 preken van de taliban, voornamelijk van de talibancommandant Mullah Sangin. U vertelde aan uw vader over de verschillende preken die de taliban kwamen geven over de jihad, waarop uw vader u adviseerde om gewoon te luisteren en niets te zeggen. U zei hem niets over de lessen die u kreeg over wapens. Met uw medestudenten besprak u soms ook de preken van de taliban. U had nog nooit gehoord van een student die akkoord ging met de preken van de taliban, en er was voor zover u weet geen enkele student uit uw madrasa die zich ooit vrijwillig bij de taliban had aangesloten.

In het najaar van 2019 kwam Mullah Sangin, samen met 5 talibanstrijders weer preken in de madrasa. Hij vertelde daarbij dat er nood aan mankracht was voor de taliban. Mawlawi Atta Mohammad stelde spontaan de hele klas met oudere studenten, waar u deel van uitmaakte, ter beschikking van de taliban. Er werd u opgelegd om naar huis te gaan om uw kleren bijeen te pakken, en de volgende dag naar de madrasa te komen om vandaar uit te vertrekken naar de militaire basis van de taliban, waar een opleiding zou volgen. U vertelde thuis alles aan uw vader, die u zei niet terug te keren naar de madrasa. De volgende dag regelde hij uw vlucht uit Afghanistan.

Terwijl uw vader uw vlucht uit Afghanistan regelde, kwam een groep van 6 of 7 talibanleden naar uw huis om te zien waarom u niet in de madrasa was om te vertrekken naar de talibanbasis. Aangezien uw broers de talibanleden reeds van ver hadden zien aankomen had u de tijd om zich te verstoppen. De taliban had u niet gevonden, en vertrok weer. Diezelfde nacht vertrok u uit Afghanistan. U vertrok samen met 5 medestudenten uit het land.

U verliet Afghanistan in de loop van oktober of november 2019, en via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk bereikte u België op 20 februari 2020. De daaropvolgende dag diende u er een verzoek in om internationale bescherming. Uw eerste verzoek werd op 2 december 2020 afgesloten met een beslissing "beëindiging van de behandeling van het verzoek" omdat u niet was komen opdagen voor een persoonlijk onderhoud.

Op 16 februari 2021 diende u dan een tweede verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart dat de taliban uw vader na uw vertrek nog meermaals had opgeroepen om naar hun basis te komen, en daarbij op 12 februari 2020 en op 28 augustus 2020 een dreigbrief had achtergelaten, zeggende dat u de taliban diende te vervoegen, of dat u gestraft zou worden. Rond het einde van april 2021 heeft de taliban uw vader ontvoerd omdat zij u niet konden vinden. U kon enkele dagen nadien per toeval voor het eerst sinds uw vertrek uit Afghanistan met uw moeder bellen. Zij vertelde u kort over de perikelen van uw vader, en zij zorgde ervoor dat een buurman uw documenten kon opsturen naar België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie) en 2 dreigbrieven van de taliban (beide origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 21 februari 2020) immers aan geboren te zijn op 31 december 2003, en verklaarde uzelf dus amper 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 27 februari 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 27 februari 2020 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige

voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd. 7 augustus 2020), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Toen in het najaar van 2019 Mullah Sangin, een bekende talibancommandant, samen met enkele van zijn strijders kwam preken in uw madrasa, zoals wel al vaker gebeurd was, vertelde hij tegen uw leerkracht Mawlawi Atta Mohammad dat hij meer mankracht nodig had: "Tegen de mawlawi hadden ze gezegd dat ze nood hadden aan extra mankracht, dus ze wilden meer en meer mensen bij hen in de basis" (NPO, P.11). Tot eenieders verbazing stelde de mawlawi terstond zijn klas met oudste studenten ter beschikking: "De mawlawi zei dat de anderen nog jong waren, maar dat er bij de studenten 15 waren die oud genoeg waren om hen te vervoegen" (NPO, P.11). Hoewel Mawlawi Atta Mohammad wel toeliet dat talibanleden over de jihad kwamen preken, had hij dat zelf nooit gedaan tegenover zijn studenten en wist u niet dat hij verbonden was aan de taliban (NPO, P.16, P.22). Er was verder, voor zover u wist, nog nooit een student van uw madrasa geweest die vrijwillig de taliban had vervoegd: "Nee, ik heb niemand gezien die is meegegaan met de groepering. Ze preekten wel, maar ik heb niemand gezien die is meegegaan" (NPO, P.16). U sprak ook weleens met uw medestudenten, en u had zelfs nog nooit gehoord van iemand die volledig akkoord ging met de preken van de taliban: "Nee, zo iemand heb ik niet gehoord, nee" (NPO, P.16). Dit overduidelijk gebrek aan interesse van u en uw medestudenten voor de taliban ten spijt zou uw leerkracht, van wie u tot op dat moment niet wist dat hij deel uitmaakte van de taliban, toch uw volledige klas aangeboden hebben als strijders aan de taliban. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban deze werkwijze zouden hanteren, waarbij ongemotiveerde of ongeïnteresseerde studenten zouden gerekruteerd worden.

De volgende dag zouden u en uw medestudenten samen met de taliban vertrekken om jihad te voeren. Toen u echter niet opdaagde in de madrasa kwam de taliban u diezelfde namiddag nog overal in uw huis zoeken: "Ze hadden in de kamers gekeken, tussen de bedden, de lakens, de kleren, om te zien of ik er was" (NPO, P.11). Enkele maanden later, op 12 februari 2020, ontving uw familie een 1ste dreigbrief, waarin u werd opgeroepen om zich aan te melden. Als u dat niet zou doen voor 16 februari 2020 zouden ze u doden (NPO, P.19). Meer dan 6 maanden later, op 28 augustus 2020, volgde een 2de dreigbrief, waarin exact dezelfde boodschap stond: u kreeg tot 31 augustus om u aan te melden, of ze zouden u doden (NPO, P.19). Nog eens ongeveer 8 maanden later werd uw vader vervolgens ontvoerd door de taliban opdat hij u terug naar het dorp zou brengen (NPO, P.4).

Dat Mawlawi Atta Mohammad een volstrekt ongeïnteresseerde klas aan de taliban overdraagt om jihad te voeren is zeer opvallend, en weinig geloofwaardig. Dat de taliban die studenten, die hen schijnbaar volledig onverwachts als strijders werden aangeboden, de volgende dag meteen op agressieve wijze opzoeken indien ze niet komen opdagen, is dat evenzeer. Ook de dreigbrieven die uw familie zou ontvangen hebben kunnen niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat een beruchte talibancommandant van de rode eenheid dermate veel tijd zou steken in het gedwongen rekruteren van een student zonder interesse in de jihad. Hetzelfde geldt voor de vermeende ontvoering van uw vader, die maar liefst anderhalf jaar na uw rekrutering zou hebben plaatsgevonden met als doel om u terug naar het dorp te krijgen.

Over de rol van uw familie in uw asielrelaas legde u verder ook allesbehalve geloofwaardige verklaringen af. Uw vader had uw reis geregeld, de dag nadat u hem had verteld dat Mawlawi Atta Mohammad uw hele klas had aangeboden aan Mullah Sangin om mee te strijden met de taliban (NPO, P.11). Hij was aldus instrumenteel voor uw vertrek en een essentiële schakel in uw asielrelaas. Verschillende elementen uit uw asielrelaas omtrent de rol van uw vader blijken echter onduidelijk of tegenstrijdig. Zo had u uw vader opvallend genoeg niet verteld dat u lessen kreeg over wapens toen u nog school liep in de madrasa: "Nee, dat had ik niet tegen mijn vader verteld, dat ze hierover les kwamen geven" (NPO, P.20). Nochtans had u uw vader wel verteld dat talibanleden preken kwamen geven over het voeren van jihad, waarover uw vader zich geen al te grote zorgen maakte: "Ik had het wel gezegd tegen mijn vader, maar mijn vader zei me dat de regio onder de controle van die groepering was, en dat ze konden preken. Ik hoefde niet naar hen te luisteren, ik kon gewoon luisteren en zitten en studeren [...] Mijn vader zei me dat hij nooit had gehoord dat ze iemand hadden meegenomen uit de madrasa. Zij mochten daar preken, en ik kon gewoon zitten en luisteren" (NPO, P.13).

U verklaarde uw zwijgen tegenover uw vader over deze lessen over wapens als volgt: “Omdat mijn vader zei dat ik mijn best moest doen om een mullah te worden. Ik had het gewoon niet tegen mijn vader verteld, want ik was aan het denken dat het gewoon een uitleg was die ze gaven. Ik wist niet dat ze van plan waren om ons mee te nemen ofzo” (NPO, P.20). Dit zwijgen is des te opvallender aangezien u een goede relatie had met uw vader (NPO, P.26), en u zelf verteld had over de preken van de taliban (zie supra). U streefde er naar om mullah te worden op aanmoediging van uw vader, maar tegelijkertijd begreep u ook dat leren over wapens niet paste binnen het leertraject tot mullah: “Ik weet ook niet waarom zij die les daar gaven. Ik dacht dat ze de taliban waren, ze preekten ons, ze toonden ons die wapens” (NPO, P.21). U gaf dan ook toe dat u had moeten weten dat de lessen over wapens kaderden binnen de rekruteringsstrategie van de taliban: “Nu dat ik erover nadenk, misschien dat het in geval van nood was dat ze ons konden gebruiken. Maar toen was het niet duidelijk” (NPO, P.21). Hoewel u met uw medestudenten praatte na de lessen (NPO, P.15), werd er over de lessen over wapens niet gesproken (NPO, P.21).

Het is weinig geloofwaardig dat het u niet duidelijk was dat deze lessen niet kaderden binnen de opleiding tot mullah, en wel binnen een opleiding tot soldaat. Dat u hier met geen enkele van uw medestudenten over sprak, of dat geen van hen dit opmerkte bij één van de gesprekken die u met hen voerde, is dat evenzeer. Het is daarenboven tegenstrijdig dat u enerzijds uw vader zijn wens dat u mullah zou worden wilde inwilligen, maar dat u hem anderzijds verzweeg dat u in uw opleiding ook lessen over wapens kreeg. Aangezien u uw vader al verteld had dat de taliban kwamen preken over de jihad, zou het hem immers meteen duidelijk geweest zijn dat u met die lessen over wapens werd voorbereid om de wapens op te nemen, eerder dan om mullah te worden. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk waarom u hem net van die essentiële informatie met betrekking tot uw opleiding onthield. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Nadat u vertrokken bent uit Afghanistan in het najaar van 2019 kon u slechts 1 keer bellen met uw moeder. De manier waarop u uw moeder per telefoon kon bereiken was toevallig: “Mijn papa was niet thuis, en een dorpeling van mij was in Tezin naar de bazaar gegaan, en mijn mama moest ook boodschappen doen en zij was dan naar de bergtop gegaan om met die dorpeling te kunnen bellen want ze moest hem een paar dingen laten kopen. En toen ze daar was heeft ze ook met mij kunnen bellen [...] Ik had daarvoor verschillende keren gebeld, en op het moment dat zij daar was op die bergtop had zij heel veel gemiste oproepen van mij gekregen. En zij had dan teruggebeld om te zeggen dat zij bereikbaar was” (NPO, P.5). U gaf aan dat dit de 1ste keer was dat u uw familie had proberen bellen sinds uw vertrek uit Afghanistan. Aldus verklaarde u waarom uw vader of moeder nooit eerder gemiste oproepen van uwentwege gezien hadden, en u vervolgens terugbelden (NPO, P.6). Overigens vertelde uw moeder u in dit telefoongesprek dat uw vader 3 of 4 dagen eerder door de taliban ontvoerd werd omdat zij u niet hadden kunnen vinden, en dat er 2 dreigbrieven voor u gekomen waren (NPO, P.19). Tijdens dat gesprek sprak u ook af om deze dreigbrieven en andere documenten te laten opsturen door uw buurman (...), die de verre reis vanuit Zande naar het districtscentrum van Surobi zou ondernemen, vanwaar hij u zou bellen om uw Belgische adres correct te noteren (NPO, P.5).

Dit telefoongesprek vertoont een wel erg toevallig karakter, aangezien u voor het eerst in 1,5 jaar uw familie zou opgebeld hebben en uw moeder op vrijwel hetzelfde moment met haar telefoon op een bergtop staat waarop zij bereik heeft, hetgeen volgens uw verklaringen een vrij zeldzame gelegenheid was: “Het is niet zo simpel om naar die bergtop te gaan” (NPO, P.26). Daarenboven belde u net in de dagen nadat de taliban uw vader ontvoerd hadden, omdat zij u niet hadden kunnen vinden. Later verklaarde u uitdrukkelijk en in directe tegenstrijd met het bovenstaande, dat u uw familie al had proberen contacteren bij aankomst in België, in februari 2020 (zie administratief dossier): “Toen ik pas in België was had ik geprobeerd” (NPO, P.24). Waarom uw familie u dan niet eerder terugbelde toen zij uw gemiste oproepen zagen op een moment dat zij wel bereik hadden, is volstrekt onduidelijk. Bovendien is het uitermate merkwaardig dat u tijdens het ene telefoongesprek met uw moeder wist een afspraak te maken met uw buurman, die voor u naar Surobi zou gaan om documenten naar u te versturen, maar dat u niet afsprak om nog eens met uw moeder te bellen: “Nee, zij kon het niet. Ze zei dat ze haar best zou doen. Het is niet zo simpel om naar die bergtop te gaan. We hadden geen concrete datum afgesproken” (NPO, P.26). Dat uw moeder het kon regelen dat uw buurman op een afgesproken moment naar Surobi zou gaan om u documenten op te sturen met de post, maar dat u met haar niet kon afspreken om nog eens te bellen is volstrekt ongeloofwaardig. Aan uw verklaringen over uw contact met uw ouders na uw vertrek uit Afghanistan kan dan ook geen geloof gehecht worden. Het valt overigens ook op dat uw documenten bovendien niet vanuit Surobi werden opgestuurd, maar wel vanuit Kabul (zie administratief dossier). Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat u opvallende tegenstrijdigheden tussen uw interviews bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS liet optekenen. Zo verklaarde u tijdens uw 1ste interview bij DVZ dat u in de madrasa werd voorbereid voor een zelfmoordaanslag: "We wisten dat de taliban mij wilden gebruiken voor een zelfmoordaanslag. Ze hadden duidelijk tegen mij gezegd dat ik een tijdje bij hen moest blijven om zo'n aanslag voor te bereiden" (zie vragenlijst CGVS dd. 07/08/2020, vraag 5, administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud vertelde u echter iets helemaal anders: "Mensen die naar hun basis moeten gaan, die worden achteraf naar de frontlinie gebracht om daar te vechten" (NPO, P.14). Toen u gevraagd werd of ook de rekruteringsronde waarvan u deel uitmaakte voorzien was om te vechten aan de frontlinie, antwoordde u bevestigend: "Ja, omdat de basis waar ze verbleven constant door de overheid werd aangevallen. Dus ze moesten vechten om de plaats te beschermen of te verdedigen" (NPO, P.14). Deze tegenstrijdigheid is zeer opvallend, aangezien ze een erg belangrijk aspect van uw vluchtrelaas betreft, namelijk hetgeen waarvoor u op de vlucht ging. Dat u op 2 verschillende momenten 2 volledig verschillende zaken zegt over zo'n belangrijk element van uw asielaide, is een sterke indicatie van de zwakke geloofwaardigheid van dat relaas.

Ook met betrekking tot de zoektocht van de taliban aan uw huis, waarbij zij u zochten op de dag nadat Mawlawi Atta Mohammad uw hele klas had aangeboden aan de taliban voor de jihad, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Uit uw 1ste interview blijkt dat 1 iemand u kwam zoeken: "Daarop heeft de taliban iemand naar mijn huis gestuurd. Die persoon kwam vragen waarom ik niet was langsgelopen" (zie vragenlijst CGVS dd. 07/08/2020, vraag 5, administratief dossier). Gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u echter uitdrukkelijk dat de taliban "met ongeveer 6 of 7 personen" waren, die u thuis kwamen zoeken" (NPO, P.23). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wuifde u het weg als een misverstand: "Nee, misschien heeft de tolk me niet zo goed begrepen. Ja, ik had toen gezegd dat 1 persoon binnen is geweest en dat de rest buiten stond, zo had ik het gezegd" (NPO, P.23). Toen u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS echter werd gevraagd naar hoe het 1ste interview op DVZ was verlopen, had u echter geen enkele opmerking gegeven daarover, noch over de tolk, noch over de inhoud van het interview (NPO, P.3). Uw verklaring over deze tegenstrijdigheid kan dan ook niet overtuigen. Bovendien blijkt uit uw 1ste interview allermindst dat de talibanleden uw huis hadden doorzocht naar u, maar dat 1 iemand slechts naar u had gevraagd (zie supra), terwijl u op het CGVS een zeer invasieve zoektocht in uw huis, waarbij alles overhoop werd gehaald, beschreef: "Ze hadden in de kamers gekeken, tussen de bedden, de lakens, de kleren, om te zien of ik er was" (NPO, P.11).

Ook uw verklaring voor een volgend verzoek, dat u tevens op de DVZ aflegde, bevat een zeer tegenstrijdige verklaring ten opzichte van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde op de DVZ duidelijk dat u nog contact had met uw oom langs moederszijde: "Enkel met mijn oom langs moederszijde, om de 2 maanden ongeveer, via facebook messenger. Ik vraag hoe het met mijn familie gaat en dergelijke zaken" (zie verklaring volgend verzoek dd. 16/03/2021, vraag 21, administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u stellig toen u gevraagd werd of u nog contact had met uw ooms of neven: "Nee" (NPO, P.8). Dat u zichzelf in de verschillende interviews met betrekking tot uw asielaide zo vaak tegenspreekt, is een duidelijke indicatie van een flagrant gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaide.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaide dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, zowel als die van uw vader, zijn immers identiteitsbewijzen die aldus slechts betrekking hebben op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De 2 dreigbrieven van de taliban werden reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brieven kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 5 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving

hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen

hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio getet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Surobi in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verweerder legt op 24 mei 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het gaat om een bundel algemene landeninformatie.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 21 februari 2020) immers aan geboren te zijn op 31 december 2003, en verklaarde uzelf dus amper 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 27 februari 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 27 februari 2020 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd. 7 augustus 2020), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Toen in het najaar van 2019 Mullah Sangin, een bekende talibancommandant, samen met enkele van zijn strijders kwam preken in uw madrasa, zoals wel al vaker gebeurd was, vertelde hij tegen uw leerkracht Mawlawi Atta Mohammad dat hij meer mankracht nodig had: “Tegen de mawlawi hadden ze gezegd dat ze nood hadden aan extra mankracht, dus ze wilden meer en meer mensen bij hen in de basis” (NPO, P.11). Tot eenieders verbazing stelde de mawlawi terstond zijn klas met oudste studenten ter beschikking: “De mawlawi zei dat de anderen nog jong waren, maar dat er bij de studenten 15 waren die oud genoeg waren om hen te vervoegen” (NPO, P.11). Hoewel Mawlawi Atta Mohammad wel toeliet dat talibanleden over de jihad kwamen preken, had hij dat zelf nooit gedaan tegenover zijn studenten en wist u niet dat hij verbonden was aan de taliban (NPO, P.16, P.22). Er was verder, voor zover u wist, nog nooit een student van uw madrasa geweest die vrijwillig de taliban had vervoegd: “Nee, ik heb niemand gezien die is meegegaan met de groepering. Ze preekten wel, maar ik heb niemand gezien die is meegegaan” (NPO, P.16). U sprak

ook weleens met uw medestudenten, en u had zelfs nog nooit gehoord van iemand die volledig akkoord ging met de preken van de taliban: “Nee, zo iemand heb ik niet gehoord, nee” (NPO, P.16). Dit overduidelijk gebrek aan interesse van u en uw medestudenten voor de taliban ten spijt zou uw leerkracht, van wie u tot op dat moment niet wist dat hij deel uitmaakte van de taliban, toch uw volledige klas aangeboden hebben als strijders aan de taliban. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban deze werkwijze zouden hanteren, waarbij ongemotiveerde of ongeïnteresseerde studenten zouden gerekruteerd worden.

De volgende dag zouden u en uw medestudenten samen met de taliban vertrekken om jihad te voeren. Toen u echter niet opdaagde in de madrasa kwam de taliban u diezelfde namiddag nog overal in uw huis zoeken: “Ze hadden in de kamers gekeken, tussen de bedden, de lakens, de kleren, om te zien of ik er was” (NPO, P.11). Enkele maanden later, op 12 februari 2020, ontving uw familie een 1ste dreigbrief, waarin u werd opgeroepen om zich aan te melden. Als u dat niet zou doen voor 16 februari 2020 zouden ze u doden (NPO, P.19). Meer dan 6 maanden later, op 28 augustus 2020, volgde een 2de dreigbrief, waarin exact dezelfde boodschap stond: u kreeg tot 31 augustus om u aan te melden, of ze zouden u doden (NPO, P.19). Nog eens ongeveer 8 maanden later werd uw vader vervolgens ontvoerd door de taliban opdat hij u terug naar het dorp zou brengen (NPO, P.4).

Dat Mawlawi Atta Mohammad een volstrekt ongeïnteresseerde klas aan de taliban overdraagt om jihad te voeren is zeer opvallend, en weinig geloofwaardig. Dat de taliban die studenten, die hen schijnbaar volledig onverwachts als strijders werden aangeboden, de volgende dag meteen op agressieve wijze opzoeken indien ze niet komen opdagen, is dat evenzeer. Ook de dreigbrieven die uw familie zou ontvangen hebben kunnen niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat een beruchte talibancommandant van de rode eenheid dermate veel tijd zou steken in het gedwongen rekruteren van een student zonder interesse in de jihad. Hetzelfde geldt voor de vermeende ontvoering van uw vader, die maar liefst anderhalf jaar na uw rekrutering zou hebben plaatsgevonden met als doel om u terug naar het dorp te krijgen.

Over de rol van uw familie in uw asielrelaas legde u verder ook allesbehalve geloofwaardige verklaringen af. Uw vader had uw reis geregeld, de dag nadat u hem had verteld dat Mawlawi Atta Mohammad uw hele klas had aangeboden aan Mullah Sangin om mee te strijden met de taliban (NPO, P.11). Hij was aldus instrumenteel voor uw vertrek en een essentiële schakel in uw asielrelaas. Verschillende elementen uit uw asielrelaas omtrent de rol van uw vader blijken echter onduidelijk of tegenstrijdig. Zo had u uw vader opvallend genoeg niet verteld dat u lessen kreeg over wapens toen u nog school liep in de madrasa: “Nee, dat had ik niet tegen mijn vader verteld, dat ze hierover les kwamen geven” (NPO, P.20). Nochtans had u uw vader wel verteld dat talibanleden preken kwamen geven over het voeren van jihad, waarover uw vader zich geen al te grote zorgen maakte: “Ik had het wel gezegd tegen mijn vader, maar mijn vader zei me dat de regio onder de controle van die groepering was, en dat ze konden preken. Ik hoefde niet naar hen te luisteren, ik kon gewoon luisteren en zitten en studeren [...] Mijn vader zei me dat hij nooit had gehoord dat ze iemand hadden meegenomen uit de madrasa. Zij mochten daar preken, en ik kon gewoon zitten en luisteren” (NPO, P.13).

U verklaarde uw zwijgen tegenover uw vader over deze lessen over wapens als volgt: “Omdat mijn vader zei dat ik mijn best moest doen om een mullah te worden. Ik had het gewoon niet tegen mijn vader verteld, want ik was aan het denken dat het gewoon een uitleg was die ze gaven. Ik wist niet dat ze van plan waren om ons mee te nemen ofzo” (NPO, P.20). Dit zwijgen is des te opvallender aangezien u een goede relatie had met uw vader (NPO, P.26), en u zelf verteld had over de preken van de taliban (zie supra). U streefde er naar om mullah te worden op aanmoediging van uw vader, maar tegelijkertijd begreep u ook dat leren over wapens niet paste binnen het leertraject tot mullah: “Ik weet ook niet waarom zij die les daar gaven. Ik dacht dat ze de taliban waren, ze preekten ons, ze toonden ons die wapens” (NPO, P.21). U gaf dan ook toe dat u had moeten weten dat de lessen over wapens kaderden binnen de rekruteringsstrategie van de taliban: “Nu dat ik erover nadenk, misschien dat het in geval van nood was dat ze ons konden gebruiken. Maar toen was het niet duidelijk” (NPO, P.21). Hoewel u met uw medestudenten praatte na de lessen (NPO, P.15), werd er over de lessen over wapens niet gesproken (NPO, P.21).

Het is weinig geloofwaardig dat het u niet duidelijk was dat deze lessen niet kaderden binnen de opleiding tot mullah, en wel binnen een opleiding tot soldaat. Dat u hier met geen enkele van uw medestudenten over sprak, of dat geen van hen dit opmerkte bij één van de gesprekken die u met hen voerde, is dat evenzeer. Het is daarenboven tegenstrijdig dat u enerzijds uw vader zijn wens dat u mullah zou worden wilde inwilligen, maar dat u hem anderzijds verzweeg dat u in uw opleiding ook lessen over wapens kreeg. Aangezien u uw vader al verteld had dat de taliban kwamen preken over de jihad, zou het hem immers

meteen duidelijk geweest zijn dat u met die lessen over wapens werd voorbereid om de wapens op te nemen, eerder dan om mullah te worden. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk waarom u hem niet van die essentiële informatie met betrekking tot uw opleiding onthield. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Nadat u vertrokken bent uit Afghanistan in het najaar van 2019 kon u slechts 1 keer bellen met uw moeder. De manier waarop u uw moeder per telefoon kon bereiken was toevallig: "Mijn papa was niet thuis, en een dorpeling van mij was in Tezin naar de bazaar gegaan, en mijn mama moest ook boodschappen doen en zij was dan naar de bergtop gegaan om met die dorpeling te kunnen bellen want ze moest hem een paar dingen laten kopen. En toen ze daar was heeft ze ook met mij kunnen bellen [...] Ik had daarvoor verschillende keren gebeld, en op het moment dat zij daar was op die bergtop had zij heel veel gemiste oproepen van mij gekregen. En zij had dan teruggebeld om te zeggen dat zij bereikbaar was" (NPO, P.5). U gaf aan dat dit de 1ste keer was dat u uw familie had proberen bellen sinds uw vertrek uit Afghanistan. Aldus verklaarde u waarom uw vader of moeder nooit eerder gemiste oproepen van uwentwege gezien hadden, en u vervolgens terugbelden (NPO, P.6). Overigens vertelde uw moeder u in dit telefoongesprek dat uw vader 3 of 4 dagen eerder door de taliban ontvoerd werd omdat zij u niet hadden kunnen vinden, en dat er 2 dreigbrieven voor u gekomen waren (NPO, P.19). Tijdens dat gesprek sprak u ook af om deze dreigbrieven en andere documenten te laten opsturen door uw buurman (...), die de verre reis vanuit Zande naar het districtscentrum van Surobi zou ondernemen, vanwaar hij u zou bellen om uw Belgische adres correct te noteren (NPO, P.5).

Dit telefoongesprek vertoont een wel erg toevallig karakter, aangezien u voor het eerst in 1,5 jaar uw familie zou opgebeld hebben en uw moeder op vrijwel hetzelfde moment met haar telefoon op een bergtop staat waarop zij bereik heeft, hetgeen volgens uw verklaringen een vrij zeldzame gelegenheid was: "Het is niet zo simpel om naar die bergtop te gaan" (NPO, P.26). Daarenboven belde u net in de dagen nadat de taliban uw vader ontvoerd hadden, omdat zij u niet hadden kunnen vinden. Later verklaarde u uitdrukkelijk en in directe tegenstrijd met het bovenstaande, dat u uw familie al had proberen contacteren bij aankomst in België, in februari 2020 (zie administratief dossier): "Toen ik pas in België was had ik geprobeerd" (NPO, P.24). Waarom uw familie u dan niet eerder terugbelde toen zij uw gemiste oproepen zagen op een moment dat zij wel bereik hadden, is volstrekt onduidelijk. Bovendien is het uitermate merkwaardig dat u tijdens het ene telefoongesprek met uw moeder wist een afspraak te maken met uw buurman, die voor u naar Surobi zou gaan om documenten naar u te versturen, maar dat u niet afsprak om nog eens met uw moeder te bellen: "Nee, zij kon het niet. Ze zei dat ze haar best zou doen. Het is niet zo simpel om naar die bergtop te gaan. We hadden geen concrete datum afgesproken" (NPO, P.26). Dat uw moeder het kon regelen dat uw buurman op een afgesproken moment naar Surobi zou gaan om u documenten op te sturen met de post, maar dat u met haar niet kon afspreken om nog eens te bellen is volstrekt ongeloofwaardig. Aan uw verklaringen over uw contact met uw ouders na uw vertrek uit Afghanistan kan dan ook geen geloof gehecht worden. Het valt overigens ook op dat uw documenten bovendien niet vanuit Surobi werden opgestuurd, maar wel vanuit Kabul (zie administratief dossier). Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat u opvallende tegenstrijdigheden tussen uw interviews bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS liet optekenen. Zo verklaarde u tijdens uw 1ste interview bij DVZ dat u in de madrasa werd voorbereid voor een zelfmoordaanslag: "We wisten dat de taliban mij wilden gebruiken voor een zelfmoordaanslag. Ze hadden duidelijk tegen mij gezegd dat ik een tijdje bij hen moest blijven om zo'n aanslag voor te bereiden" (zie vragenlijst CGVS dd. 07/08/2020, vraag 5, administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud vertelde u echter iets helemaal anders: "Mensen die naar hun basis moeten gaan, die worden achteraf naar de frontlinie gebracht om daar te vechten" (NPO, P.14). Toen u gevraagd werd of ook de rekruteringsronde waarvan u deel uitmaakte voorzien was om te vechten aan de frontlinie, antwoordde u bevestigend: "Ja, omdat de basis waar ze verbleven constant door de overheid werd aangevallen. Dus ze moesten vechten om de plaats te beschermen of te verdedigen" (NPO, P.14). Deze tegenstrijdigheid is zeer opvallend, aangezien ze een erg belangrijk aspect van uw vluchtrelaas betreft, namelijk hetgeen waarvoor u op de vlucht ging. Dat u op 2 verschillende momenten 2 volledig verschillende zaken zegt over zo'n belangrijk element van uw asielrelaas, is een sterke indicatie van de zwakke geloofwaardigheid van dat relaas.

Ook met betrekking tot de zoektocht van de taliban aan uw huis, waarbij zij u zochten op de dag nadat Mawlawi Atta Mohammad uw hele klas had aangeboden aan de taliban voor de jihad, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Uit uw 1ste interview blijkt dat 1 iemand u kwam zoeken: "Daarop heeft de taliban iemand naar mijn huis gestuurd. Die persoon kwam vragen waarom ik niet was langsgelopen" (zie vragenlijst CGVS dd. 07/08/2020, vraag 5, administratief dossier). Gedurende uw persoonlijk

onderhoud op het CGVS zei u echter uitdrukkelijk dat de taliban “met ongeveer 6 of 7 personen” waren, die u thuis kwamen zoeken” (NPO, P.23). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wuifde u het weg als een misverstand: “Nee, misschien heeft de tolk me niet zo goed begrepen. Ja, ik had toen gezegd dat 1 persoon binnen is geweest en dat de rest buiten stond, zo had ik het gezegd” (NPO, P.23). Toen u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS echter werd gevraagd naar hoe het 1ste interview op DVZ was verlopen, had u echter geen enkele opmerking gegeven daarover, noch over de tolk, noch over de inhoud van het interview (NPO, P.3). Uw verklaring over deze tegenstrijdigheid kan dan ook niet overtuigen. Bovendien blijkt uit uw 1ste interview allerm minst dat de talibanleden uw huis hadden doorzocht naar u, maar dat 1 iemand slechts naar u had gevraagd (zie supra), terwijl u op het CGVS een zeer invasieve zoektocht in uw huis, waarbij alles overhoop werd gehaald, beschreef: “Ze hadden in de kamers gekeken, tussen de bedden, de lakens, de kleren, om te zien of ik er was” (NPO, P.11).

Ook uw verklaring voor een volgend verzoek, dat u tevens op de DVZ aflegde, bevat een zeer tegenstrijdige verklaring ten opzichte van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde op de DVZ duidelijk dat u nog contact had met uw oom langs moederszijde: “Enkel met mijn oom langs moederszijde, om de 2 maanden ongeveer, via facebook messenger. Ik vraag hoe het met mijn familie gaat en dergelijke zaken” (zie verklaring volgend verzoek dd. 16/03/2021, vraag 21, administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u stellig toen u gevraagd werd of u nog contact had met uw ooms of neven: “Nee” (NPO, P.8). Dat u zichzelf in de verschillende interviews met betrekking tot uw asielp procedure zo vaak tegenspreekt, is een duidelijke indicatie van een flagrant gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, zowel als die van uw vader, zijn immers identiteitsbewijzen die aldus slechts betrekking hebben op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De 2 dreigbrieven van de taliban werden reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brieven kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 5 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt niet te begrijpen wat er vreemd is aan de *modus operandi* van de taliban, aangezien zijn leerkracht taliban strijders liet prediken voor diens klas met leerlingen die de juiste leeftijden hadden om zich aan te sluiten bij de taliban wanneer een belangrijke commandant hem meedeelde dat hij manschappen tekort had. Het feit dat zij ongeïnteresseerd waren om zich aan te sluiten bij de taliban, betekent volgens verzoeker niet dat zij niet verplicht zouden worden, gezien de taliban nieuwe jonge, sterke strijders nodig had. De preeksessies die door de taliban georganiseerd werden waren ook niet optioneel, maar waren bedoeld om de jongeren te brainstormen en klaar te stromen om zich bij de taliban aan te sluiten.

Waar verzoeker aanvoert niet te begrijpen wat er vreemd is aan de *modus operandi* van de taliban, gaat hij voorbij aan de concrete vaststellingen desbetreffend. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat hoewel de mawlawi wel toeliet dat talibanleden over de jihad kwamen preken, dat zelf nooit had gedaan tegenover zijn studenten en verzoeker bijgevolg zelfs niet wist dat hij verbonden was aan de taliban. Indien

de mawlawi verbonden was met de taliban kon dan ook worden verwacht dat hij daarover ook met zijn leerlingen zou gesproken hebben. Aangezien verzoeker ook nog verklaarde dat er verder nog nooit een student van de madrasa was geweest die vrijwillig de taliban had vervoegd en zelfs nog nooit gehoord had van iemand die volledig akkoord ging met de preken van de taliban, acht de Raad het in dergelijke omstandigheden niet aannemelijk dat de mawlawi de gehele klas zou hebben aangeboden bij het allereerste verzoek van de taliban zich bij hen aan te sluiten. Ook de Raad acht het weinig geloofwaardig dat de taliban ongemotiveerde of ongeïnteresseerde studenten zou rekruteren.

Hoewel verzoeker thans aangeeft dat de preek sessies die door de taliban georganiseerd werden niet optioneel waren, maar bedoeld waren om de jongeren te brainstormen en klaar te stomen om zich bij de taliban aan te sluiten, gaat hij eraan voorbij dat werd vastgesteld dat hij dit tijdens de preek sessies zelf niet doorhad.

In dit kader stelt verzoeker opnieuw niet te begrijpen wat de verwerende partij hier ongeloofwaardig aan vindt. Opnieuw wordt voorbijgegaan aan de concrete vaststellingen dienaangaande. Met de stelling dat zijn vader ook wist dat hij zich niet zomaar kon verzetten tegen het volgen van de preek sessies gezien de taliban de regio in zijn macht had, maar hem wel het advies had gegeven om zich niet in te laten met hun gedachtegang, herhaalt hij slechts zijn verklaringen. De Raad acht het niet aannemelijk dat het verzoeker niet duidelijk was dat deze preek sessies van de taliban niet kaderden binnen de opleiding tot mullah, maar wel binnen een opleiding tot soldaat. Ook het gegeven dat verzoeker hier met geen enkele van zijn medestudenten over sprak of dat geen van hen dit opmerkte bij één van de gesprekken die hij met hen voerde, is niet aannemelijk. Het is daarenboven tegenstrijdig dat verzoeker enerzijds zijn vaders wens dat hij mullah zou worden wilde inwilligen, maar dat hij hem anderzijds verzweeg dat hij in zijn opleiding ook lessen over wapens kreeg. Aangezien verzoeker zijn vader al verteld had dat de taliban kwam preken over de jihad, zou het hem immers meteen duidelijk geweest zijn dat verzoeker met die lessen over wapens werd voorbereid om de wapens op te nemen, eerder dan om mullah te worden. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk waarom verzoeker hem net van die essentiële informatie met betrekking tot zijn opleiding onthield.

Waar verzoeker thans aangeeft dat zowel zijn vader als hijzelf er mee inzaten dat de taliban hem (gedwongen) zou rekruteren en dat hun vrees werkelijkheid is geworden, verklaart of verschoont hij het voorgaande geenszins. Indien zowel verzoeker als zijn vader een vrees voor gedwongen rekrutering koesterden, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoeker niet doorhad dat hij gerekruteerd zou worden en verzweeg aan zijn vader dat hij in zijn opleiding lessen over wapens kreeg. Hieruit blijkt dan ook niet dat de verwerende partij geen enkel idee heeft over de werking van de taliban en zich op geen enkel ogenblik heeft kunnen inleven in de situatie waarin verzoeker zich bevond, zoals verzoeker in het verzoekschrift aanvoert.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij alle verklaringen en de dreigbrieven naast zich neerlegt, omdat zij de werkwijze van de taliban niet geloofwaardig acht. Volgens verzoeker doet de verwerende partij zich alwetend voor en gaat zij voort op haar subjectief aanvoelen van wat zij geloofwaardig en aannemelijk acht, dat voor waarheid aanneemt en alles dat niet in haar denkpatroon als een leugen beschouwt.

Opnieuw gaat verzoeker met een dergelijke algemeen betoog voorbij aan de bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt is de bestreden beslissing wel degelijk gesteund op verzoekers eigen verklaringen. Ook werd met betrekking tot de neergelegde dreigbrieven omstandig gesteld dat *“Ook de dreigbrieven die uw familie zou ontvangen hebben kunnen niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat een beruchte talibancommandant van de rode eenheid dermate veel tijd zou steken in het gedwongen rekruteren van een student zonder interesse in de jihad. Hetzelfde geldt voor de vermeende ontvoering van uw vader, die maar liefst anderhalf jaar na uw rekrutering zou hebben plaatsgevonden met als doel om u terug naar het dorp te krijgen.”* en *“De 2 dreigbrieven van de taliban werden reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brieven kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”*

Verzoeker brengt geen concreet element bij dat een ander licht zou kunnen werpen op zijn verklaringen. Voor zover verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming subjectief heeft beoordeeld, dient vastgesteld dat verzoeker geen

concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Met het betoog dat de verwerende partij de manier waarop verzoeker zijn moeder kon contacteren erg toevallig vindt en bijgevolg ongeloofwaardig en dat dit geen ernstig argument is om het relaas in twijfel te trekken, kan verzoeker evenmin overtuigen. Opnieuw gaat verzoeker voorbij aan de concrete vaststellingen desbetreffend.

Hierbij merkt de Raad op dat het zeer opmerkelijk en toevallig is dat wanneer verzoeker voor het eerst in anderhalf jaar zijn familie zou opgebeld hebben dat zijn moeder op vrijwel hetzelfde moment met haar telefoon op een bergtop staat waarop zij bereik heeft, hetgeen volgens verzoekers verklaringen een vrij zeldzame gelegenheid was.

Bovendien, zoals de verwerende partij kon vaststellen in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker wat later uitdrukkelijk en tegenstrijdig hiermee dat hij zijn familie al had proberen contacteren bij aankomst in België, in februari 2020. Ook de Raad acht het niet duidelijk waarom verzoekers familie hem dan niet eerder terugbelde toen zij verzoekers gemiste oproepen zagen op een moment dat zij wel bereik hadden. Waar verzoeker aanvoert dat de nietszeggende boutades zoals het niet geloofwaardig of toevallig vinden geen ernstig argument zijn om het relaas in twijfel te trekken, maar louter argumenten "*pour besoin de la cause*" zijn om een negatieve beslissing te kunnen verantwoorden, kan hij dan ook niet worden gevolgd en plaatst hij deze pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem duidelijk verkeerd heeft begrepen, hij er de kans niet kreeg om zijn relaas te doen en telkens werd aangemaand kort en bondig te zijn en dat hem werd verzekerd dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over voldoende tijd en mogelijkheden zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen.

Een dergelijk algemeen betoog laat evenwel niet toe afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen. Verzoeker verduidelijkt ook niet op welke wijze hij verkeerd begrepen zou kunnen zijn. Het argument dat hij er de kans niet kreeg om zijn relaas te doen en telkens werd aangemaand kort en bondig te zijn, wordt tegengesproken door het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij de tolk goed verstond, dat hij het verslag van dat interview ontving, dat dit hem werd voorgelezen, dat hij hiermee akkoord ging, alsook dat hij er geen opmerkingen over had. Verzoeker bevestigde zelfs dat hij alle essentiële elementen op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft weergegeven waarvoor hij internationale bescherming verzoekt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn bovendien geen details, maar betreffen de kern van verzoekers relaas, waardoor ze dan ook niet kunnen worden verschoond of verklaard door ze als vergissingen voor te stellen.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift uitgebreid melding van een vrees voor vervolging vanwege zijn verwestering en zijn verblijf van drie jaar in België.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022, waarnaar verwezen wordt in de verweernota van verwerende partij, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat hij ondertussen drie jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Losstaand van de vaststelling dat hiervan geen bewijsstukken worden voorgelegd, moet alleszins worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is. Een verdere concretisering en uitdieping van deze elementen ontbreekt.

De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2020, *in casu* slechts drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

De Raad erkent dat verzoeker zijn herkomstland verliet toen hij nog minderjarig was, doch verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat deze omstandigheid maakt dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Verzoeker heeft minstens tot zijn zeventiende levensjaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker al vanaf zijn tiende levensjaar naar de madrassa ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een

vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdiseerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft het arrest van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Het door verzoeker geciteerde arrest had bovendien betrekking op een verzoeker die zijn verwestering zeer concreet had uitgewerkt, waarbij hij onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslima.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de

impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De Raad herhaalt nog dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij

terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF